

ציון ירושלים מושב אחד של קדושים שונאים
 קדושים טהורים יקרים ואנשי כח ועוז
 יקרים לא רק בלבם יפה וברוחם יפה וברוחם
 לשבם צבאות כבש את קדשו של קדשו
 רשותם נאכלה - כבש אפורה אפורה
 פלוי יתקדש קדשו כבש אפורה אפורה
 קדשו יתקדש כבש אפורה אפורה

אלה

עט

26-211. n. 3 (p. 20) 11.914

26. 5. 1968. 10. 10.

החי על המת- הוא לא חז'ר ממש

כך, באחד האימוננים, הוא נפצע, והגיעה לגורס קשר. לשם גם אני הגעתי, ושוב נפגשו. יחד באוטו אותו. קובי זעם; זועף ומתחסל. רצה להיות קרבין, הפק לפרטיל'יק, לגזובניך. אנחנוינו ייינו שבעי רצץ מהמצב שנוצר, וקובי הפק למוקד ל„ירידות“ בഗל רצינו העז לשוב ולהיות - בחיל קרבין.

הכל היה רע שם בשבייה. לסטודנטים המשעממים, הרכה בלבול מוח. עצבים, הוא אמר. אבל בינו, בין החברת הוא היה המרגן. חיל ותיכון, ייחשיט, עם אישיות כובשת לבבות,

מן טוב לב צזה, שאין למצוא אצל אחרים. נשמה טيبة. לדיה הראהן, והבולט בין „החברה“, ובאותו זמן DAG שמר על האינטרסים של הפחות בורטלים. של שמשון הקטן. DAG שלא יקופחו, שלא ידר עלייהם.

בשנתה נמצאו עס משוחרר באוטו אחד במשך כל כך הרבה זמן, אתה למד להכיר אותו לפניו ולפניהם. עם קובי זה היה קשחת גבורה, מורים מארד. בלורית כהה מושתת הצדיה, עניים טוביות, וחוזק מיוחד סגור עד להחריד. לא יכולת לחדרו מבעוד לקליפתו. בישן. פעם, בשבת, ישב וכחtab מכתב. בגין מאחריו הגב, והצנץן שלום שושי, הספקנו לראות בטרם חירות. Km ההלך לכבודה במקומות אחר. ללאAMILIM, ללא טענות אחר כך בדמיה היה לו, כי, „גנב“ לי את מרי. היו יושבים להם במשך שעט, בחדר שללה או בדשא בחוץ. ושכירים ומדריכים. אחר כך בא אליו ונסה להסבירו, להבהיר, תראה, הוא אמר, העניינים>taggalot... זה בסדר, קובי אמרתי. כן? נו, טוב, והלך לו קמעא.

אחר כך רפידים. לא היה לו טוב שם. התנדב לשרת באחד המוצבים בתעללה. המלחמה תפסה אותו שם. הוא לא צרך היה להיות שם, אבל הוא היה. הוא לא חור שם.

אחרי המלחמה באור הפנוות כאח מהאה

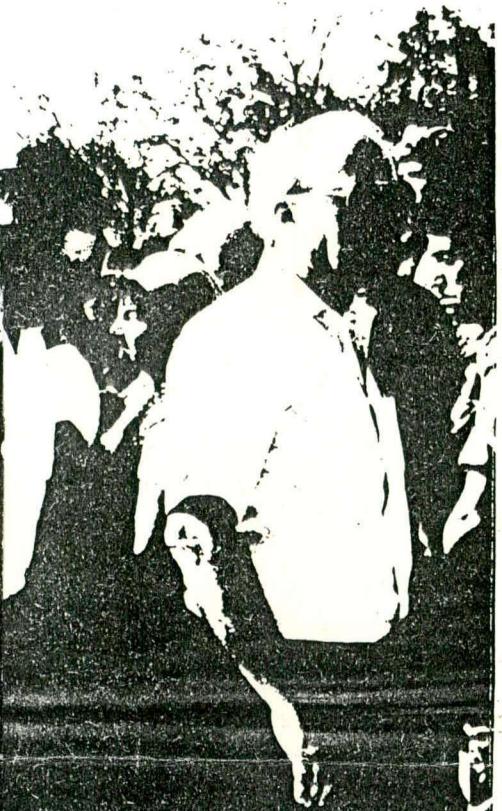
היינו וכחבים והוקמה ועדת. אף שהסתוריה חזרות, שגען. הם אמרו, שגורודיש אשם, ושהמודיעין לכלר. מישושא לא מסר ידיעת השובה. דדו, הם אמרו, לא היה מהה אחוי בסדר -

ורוקו אותו לכלבים. הכי נקי יצא דיין. כמו תמיד, כמה שזה היה אופניינו לנו. זעירא הילך גם הוא. גולדה חתפורה, אבל זה לא עוזר זה לא החזיר לנו את קובי. וזה לא עוזר הרבה. למה לא הייתה כוננות, למה לא היו טנקים בתעללה, למה, למה ולמה. למה קובי היה צריך ללחט - את זה אף לא שאל. רק אבונו שאנו - וככינו בלב. עמו רק אבונו וזה נורא, כשהילדים בני 19 צריכים בפנים. לאבד חבר שכמוו. אחרים תיברו אז את השיר „אריך מלך ישראל“, אבל זה לא עוזר לנו. וזה הפק כבר לסיפור אחר.

ארבע שנים חלפו. קול התוור נשמע בארץנו, וсадאת בא לאן. עשו שלום. היה תוי בארה"ב. אמא של קובי כתבה ליה שטוב שבא, שהיה שמחה, אבל למה לא בא לאני ארבע שנים. גם אנחנוו שאנו - אבל איש לא ענה. איין, כנראה, תשובה לשאלות אלה. שאלות מהלך.

הכתמי שם להרצאה של אחד, אליל וויל, איזה עם נפלא ישב בארץ ישראל, הוא אמר. לנבי ארבע שנים. השופיך ואמר, איבדו את. מיטב בניינה. ועכשו הם מריעים ברחוות ירושלים לאויב - הכי גדול שלהם. נפלא יותר מכל, הוא אמר, שוגם אלמנות ואימהות שכולות ניצבו שם, ברחוב ומחאו כף לasadat. לא! אמרתך, לא כך. עם נפלא ישב שם, זה נכון. אבל אימהות שכולות ישבות בভיטה, מוחות דמעה ואני מבינות. - מודיע' בא עכשי, מה מה לא איז שאלות, שאיש מלבדן לא שאל.

אנחנו שמננו, שכוא סאדאת. היה שלום, אמרנו, סוף סוף. אבל אנחנוו כא, יוכלים לשומרה. קובי - בכיר לא. עכשו מתחוללת עוד. מלחמה עצובה לבנון. עוד מחדר, ועוד עדות. עוד הפגנות, ועוד מחדל, ועוד עדות. שוב, „אריך מלך ישראל“, ושוב יקומו גנראלים יכתרו ספרים, ויעשו כסף מקובי של המלחמה הזאת. שוב יקום כל „לוחץ על הדק“, ויהפוך למושך בעט. החיה על המת. וرك בפייה, בשקט. יבכו אבלים אלה שאבדו במלחמה את קובי שלם.

מאת: שלום זמירין
השבוע "הגנער" את יום כיפור, חג יהודים יחיד בימיון - בלי שירדים ובלי תוכניות מטרומטומות לחג בטלביזיה

באים בחוץ. לא חם מדי. רוח נעימה נשบท, מלטפת, והטיילת מופצת באנשים, בשים ובתפ. תלוקם פושעים שלווים, רציניים, כיפה לראש ומחורר תפילה בדים, והבטן אצלם - דבריקה לבב. תלוקם יושבים על הדשא או על כסאות, שהביאו מהכיתה, ומבעיריהם את הצלם בשיחות חולין ובקטני נוטליגיה על הגחלים ועל השיפדים מראת השנה. בתוך סכר השיחים לידם, שלושה דרדים דחוסים להם, וסיגריות בפייהם. תרגיל מסוון ביום כזה. ההרים מטילים בטלית. ואלו אף מאלסים את הcessאות הנוטליגים של חדש.

בין הcessאות לשיחים מעלי העשן ניצבת לה האנדרטה. מישתח בטון. ערוגה קתנה של שוננים, ושלוש קתות מוקעים במדהוף לידה. על אחת הקתות מופיעים מספרים טוב באציגו: קובי בן נחום. אף פעם לא צמתי ביום הכהיריים. עבורי היה זה יום משעמם, של סגידות, של אוכל ושל קלפים. אורם לפני תשע שנים בא השינוי - המהפר הפרטני שלו. עברו יום היכפורים הועתקתי בחזרה לצבא, לרמת הגולן. „כוננות“ - הם אמרו, בחשיבות, בטולפו. היינו ילד בן 19 בסרך הכל מליחמות לא אמרו לי כלום. לא הפחדו אורי - שישה ימים, והחומר שלא חשבתי על קובי בגדרות התעללה, על ברוך מהשרון, או על דני גם הוא מהשרון.

המלחמה היהת ארכוה מארוד. מלחמה ללא סוף, מלחמה עצובה. עד אז היהתי בטוח, שהמלחמה זו חוותה, מן ששת הימים צואת אבל לא. הפעם - זה היה אחר. חורתי הביתה שיביה. ילד בן 19, ילד המום. זה קשח לאבד כל כך הרבה אבנשין, שאטה מכיר. אנשים, שאטה אווה. וזה נורא לאבד חבר קרוב ויידר כל כך - כמו קובי. אמרו, שהוא נעד. אף פעם לא היה לי חבר שענדר. לא ידעתי מה זה. אחר כך אמרו, שקובי שבוי, נורא שמו, כי היה לא כיף גודל להיות בשבי, אבל זה טוב יותר - מנצח. בסוף באור ואמרו שאנו מופיע ברשימת השבויים. אמרו - שב悲哀. חדשים ארוכים עכבר, עד שנמצא והותה גופתו. באביב - בגין לקבור את קובי.

מאז, מדי שנה בכל יום כיפור - בגין חורש על קובי. אני נזכר בו, ותתגעגע אליו אני נזכר בשיחת הטלפון האחורה עמו בסביבות ראש השנה. בקשרו שמענו איש את רעה. הוא בתעללה, ואני בגולן. להתראות בסוכות הוא צעק אג. להתראות אמרתי, אבל איפה להתראות. כולם התדרינו בבית הקברות בחוות הכרמל. עמדו מסביב. דוממים. עניים יבשוות. אף אחד לא בכח. ורקבי היה מוטל לפניו בארון עץ פשוט. הפילה, קדיש, מטבח כבוד, וזה הכל. פגשה מוחשת של חברי עם קובי.

מאות, בכל יום כיפור, אני נזכר בקובי. אני זכר אותו, במעורפל בגנו. אצל גולי. חברות זאטוטיס מתרכזת בחצר הגודלה. איצץ אחד, בן ארבע, אבל עדין עוזה במכוונים. רוני בא תמיד עם הכלב. ורקבי ואני החברים הכי טובים. ונקבי הינה מוטל לפניו. מוגרים מאטנו בשנה - משחקים בצד. קובי נפל ביום היכפורים. נפל ליה. שנתיים אחר כך, כשהמתו שלו נפל ליה. איפה בעולם אתה וכח כל רבה החברים מהגנו שנהרגו, והם בני 20 בלבד.

אחר כך היה ניתן. קובי עבר דירה. ביחסוי למדנו יחד. הוא היה בכיתה מעלי, אבל לא היה בינו קשור. ראיתי אותו מדי יום. שמעתי חברים מדברים עליין. ברוחן עם נשמה של זהב. חבר טוב, שחקן כדורג עלינו טוב, הכל טוב. כשהתגיטיס, דיברנו עלינו בהערכה רבה - סיירת „חרוב“. קובי קרוע את התחת, הם אמרו בהערכה רבה. כשהבא הביתה, נаг לאכזר בטלית. איך העניינים שם, שאנו שאלנו. בסדר, ענה בחיק עיתך אחר